

[Chr. Madsen.]

før i tiden. Men der er dog en vis arbejdsløshed i de fleste områder. De fleste amter i Jylland har både i 1960 og i 1961 haft arbejdsløshedsprocenter mellem 11 og 20 som årsgennemsnit, det vil sige, at der endnu er mange mennesker, der må regne med, at deres indtægt skal bestå for en væsentlig del af arbejdsløshedsunderstøttelse, og hvis man ikke vil sørge for dem nu, så vil der være stor risiko for, at disse mennesker i den nærmeste fremtid vil blive meget ringere stillet end før, for det kan vel ikke udelukkes, at man kommer til at stå over for en stigende arbejdsløshed. Det, man foretager i det høje ting i retning af forligsbestræbelser om omsætningsafgift, tyder på, at arbejdsløsheden vil komme til at stige . . .

Formanden: Jeg henstiller, at samtalerne i salen føres mere sagte.

Chr. Madsen: . . . og de mennesker, der kommer ud i en periodisk arbejdsløshed af den årsag, kan man ikke med rette sige skal bære udgifterne derved. De arbejdsløse kunne med rette sige, at det er en påtvungen situation, en situation, som de må have fuld erstatning for.

Jeg sagde ved første behandling, at når man skal vurdere arbejdsløshedslovgivningen her i landet, må man se på, hvordan det ligger andre steder, og jeg sagde, at vi på dette område var ved at komme bag efter andre lande. Den højtærede socialminister bad mig undersøge forholdene endnu en gang, fordi han ikke rigtig troede på det.

Jeg har skrevet til Sverige og fået nogle love og vedtægter derfra, og deres arbejdsfremmedling, som de kalder det, viser jo, at man i nogle år har ydet dagpengeunderstøttelser på 19 kr. og dertil 2 kr. pr. barn plus et hustrutillæg på 2 kr.; i henhold til andre love får man huslejetilskud på op mod 1 080 kr. om året, og dette huslejetilskud tilfalder dem, der har små indtægter og familier med mange børn. Hertil kommer,

at dagpengene, som man yder i Sverige, er skattefri. Disse bestemmelser med hensyn til dagpengene skal reguleres og er antagelig reguleret, for der står i deres „stadgar“, at de skal reguleres fra 1. januar 1962. Det viser jo tydeligt og klart, at lande, som vi gerne vil sammenlignes med, er foran os, og at vor arbejdsløshedslovgivning ikke følger med. De understøttelser, der betales i Danmark i øjeblikket, er for små.

Det ærede medlem hr. Bladt siger, at arbejdsløshedskasserne ikke havde henvendt sig til udvalget, og derfor måtte man gå ud fra, at arbejdsløshedsunderstøttelserne var tilfredsstillende. Man kan vel ikke med rette drage en sådan konklusion. Enhver, der ved, hvor stor arbejdsløshedsunderstøttelsen er, og enhver, der står over for at kunne komme ud i ledighed, ved jo på forhånd, at disse arbejdsløshedsunderstøttelser næsten ikke er til at eksistere for. Derfor må man vel se på understøttelserne også ud fra det sammenligningsgrundlag, som jeg her har fremdraget, og når man i andre skandinaviske lande har større tempo på for at få en mere moderne arbejdsløshedslovgivning, så bliver vi vel også nødt til at se på arbejdsløshedslovgivningen med andre øjne end tidligere.

Der er jo god beskæftigelse her i landet, der er muligheder for at gennemføre arbejdsløshedslove, som man ikke har kunnet gennemføre før. Statens udgifter til arbejdsløshedskasserne har været meget stærkt faldende i årene, der er gået, og hvis man fører en konsekvent politik, der går ud på at bibeholde beskæftigelsen og stadig væk fremskaffe mere beskæftigelse, vil det jo i realiteten sige, at udgifterne til arbejdsløshedslovgivningen bliver mindre og mindre. Men der er desværre tegn, der tyder på, at der kan komme en stigende arbejdsløshed. Jeg har allerede omtalt omsætningsafgiften, men der er også tegn på, at jo længere man kommer i forhandlingerne med hensyn til at gå ind i eller holde sig uden for de seks, des mørkere bliver udsigten til stigende arbejdsløshed. Derfor mener vi, at det er meget